

vi for saa meget mere forkasteligt, som Tilgangen til Farmacien i saa Fald kun vil ske fra ganske ubemidlede og formentlig hyppig mindre danneede Kredse, hvilket ingenlunde vil gavne Faget eller Samfundet i det hele.

Det er ganske vist uheldigt, at Forholdene ere saaledes, at en pharmaceutisk Kandidat herhjemme først i en Alder af 45 til 50 Aar kan gøre sig Haab om at faa personlig Apotekerbevilling og den dermed følgende selvstændige Stilling; men det vil være en stor Illusion at tro, at Forholdene i denne Henseende, selv om de reelle Bevillinger maatte blive affastede og nogle flere Apoteker skulde blive oprettede, ville blive i nogen mærkeligere Grad gunstigere; dertil er Tilstrømningen til Faget allerede under den nu bestaaende Ordning altsfor stor.

Hvis de nuværende „Høje Priser“ medføre Farer for Publikum og Bansteligbed i Henseende til Anlæg af nye Apoteker, da vil Forholdene under det eventuelle nye System stille sig affurat paa samme Maade. Afsløsningen vil blive dyr og befojtelig, og de Apotekere, der skulde overtage de „affløste“ Apoteker, ville blive saare slet stillede i økonomisk Henseende. For Administrationen vil der netop af Hensyn hertil efter sket Afsløsning være langt større Opfordring til at vise Varsomhed med at tillade Anlæg af nye Apoteker, og for saa vidt vil altsaa Afsløsningen netop komme i Strid med de unge Farmaceuters Interesse i, at der i saa vidt Omfang som muligt anlægges nye Apoteker.

Den Ordning, vi have herhjemme, med et Dobbeltssystem af reelle og personlige Bevillinger har utvivlsomt sine store Fordele, idet saavel Dygtigheden som Formuen, saavidt Forholdene tillade det, kunne gøre sig gældende, og dette Fortrin bør man ikke brage ved at vælge et System, hvis Virkninger endnu ere ganske ukendte, og under hvilket kun Alderen eller de personlige Hensyn ville faa Betydning.

Vi kunne derfor ikke se rettere, end at de os hidtil forelagte Forslag til Afsløsning af de reelle Privilegier, ikke i samme Grad som den nuværende Ordning ville være saavel i Publikums som i Farmaceuternes Interesse.

Naar det ovenfor er sagt at være et Faktum, at Medicinen i Sverig efter Afsløsningens Paabegyndelse er bleven dyrere, og naar det antydes, at dette er en Følge af Afsløsningen, saa maa medundertegnede Lehmann dertil bemærke, at efter de autentiske Oplysninger, som jeg har indhentet gennem Generaldirektøren for det svenske Medicinalvæsen Hr. Aug. Almén, er Grunden til Takstforhøjelsen paa ingen Maade at søge i den i 1873 begyndte Afsløsning, men i ganske andre Forhold.

Som Følge af de Forandringer, som den i 1869 udkomne 7de Udgave af den svenske Farmakopoe medførte med Hensyn til Indløb og Tilberedning af en stor Del Præparater, undergik Priserne i Medicinaltaksten for 1870 en betydelig Medsættelse. Partielle Forbedringer vedtoges i de nærmeste Aar; men disse vare af ringe Betydning, saa at Taksten trods dem stadig gav mindre Bruttoudbytte end de Takster, der galdt før 1870. Da desuden Udgifterne til Lønninger og Husleje og Apotekernes private Husholdning netop paa samme Tid undergik en væsentlig Forhøjelse, ligesom ogsaa de mange kemisk-tekniske Fabrikker og Udsalg, der paa den senere Tid vare opstaaede baade i By og paa Land, gjorde Afbræk i Apotekernes Handel, indgik Apotekerforeningens Bestyrelse paa Apotekerstandens Vegne i 1878 med et Andragende til Medicinalstyrelsen om en